

Dumnezeu ne trimite pe plăcuții Săi care săvârșesc minuni uimitoare, pentru ca noi și mai vârtos să-L urmăm pe Creator, precum L-au urmat acești oameni sfinți. Ei au privit doar înainte, spre lumina dumnezeiască, lăsând în urmă tot ceea ce ne îndepărtează de Dumnezeu și aspirând din toată inima și din toată ființa către Creatorul pentru a dobândi plinătatea vieții. Aici, viața noastră pământească este atinsă de moarte, iar plinătatea vieții o putem dobândi doar în veacul ce va să vină. Însă începutul trebuie neapărat să fie făcut aici. Iar Sfântul Nicolae ne este un ajutor nouă, celor slabi și neputincioși, să ne întărim în credință și să dobândim viața veșnică.

*Preot Igor Filin,
Parohul Bisericii Cuviosul Serafim de Sarov,
orașul Sankt-Petersburg*

Milostivul făcător de minuni

Această povestire despre mijlocirea ierarhului Nicolae am auzit-o de la soacra mea, Evdokia Sidorovna Tereșkoveț. Tatăl ei, tânăr pe atunci, a fost mobilizat pentru războiul ruso-turc. Avea deja soție, un copil și o gospodărie în satul Nițgal.

El a pornit spre punctul de recrutare, unde recruții urmau să fie examinați de comisia medicală. Pe drum tovărășii lui râdeau, glumeau, însă el nu înceta să se roage Sfântului Nicolae, Făcătorul de minuni.

Sidor era sănătos tun, însă cineva din comisie l-a întrebat: „Vrei să mergi la război?“ „Oricum mă veți trimite“, le-a răspuns el. Ei însă l-au întrebat dacă are soție, copii și fără să-i mai spună ceva i-au dat drumul să plece acasă.

De atunci, el a început să-l cinstească și mai mult pe Sfântul Nicolae, iar copiilor pe care i-a avut mai târziu le-a poruncit să se roage întotdeauna acestui milostiv Făcător de minuni. Soacra mea are acum optzeci de ani și păstrează cu sfințenie icoana veche a ierarhului.

Ea mi-a mai povestit și o altă întâmplare. În satul lor, Nițgal, locuia un om bogat. Era căsătorit, însă co-

pii nu avea; ducea o viață destrăbălată, fiind rob de patima băuturii și a desfrâului. Când soția lui a luat o nepoată s-o crească, el a sedus-o și pe aceasta. Soția tot timpul plângea și se ruga Sfântului Nicolae Făcătorul de minuni, cerându-i ajutor.

Într-o zi, când ea nu era acasă, bărbatul a adormit și în somn au venit la el demoni cu înfățișările a doi bărbați înfricoșători. El s-a speriat foarte tare și a hotărât să se căiască, încât chiar atunci, în puterea nopții, s-a pregătit să meargă la preot. Însă demonii îi spuneau: „Mergem și noi cu tine!“ Îi era frică să meargă noaptea și, tot drumul, bărbatul s-a rugat Sfântului Nicolae. În calea lui era un râu. Și i s-a părut lui că peste acest râu erau două poduri. Demonii îl îndemneau: „Hai mergi, mergi...“ Însă el, prin rugăciunile Sfântului Nicolae, s-a întors și s-a îndreptat spre casa unei bătrâne care se afla nu departe. Palid de frică, a bătut la ușa ei. Această i-a dat să sărute icoana sfântului și atunci a văzut că de fapt nu era nici un pod peste râu...

Începând cu acea zi, el s-a lăsat de băut și a început să ducă o viață virtuoasă. Drept mulțumire pentru minunea prin care Sfântul Nicolae l-a salvat, el a comandat la un iconar chipul sfântului și l-a donat bisericii.

Prietena mea săvârșea un pelerinaj la Sihăstria Elgavsk, aflată lângă Riga, și acolo a auzit povestindu-se acestea: un om a furat din biserica sihăstriei icoana Sfântului Nicolae Făcătorul de minuni. Sfântul i-a

apărut în vis și i-a poruncit să înapoieze icoana. Hoțul a îndeplinit porunca, însă a dat icoana altei biserici, care, mai târziu, a înapoiat-o si hăstriei.

Olga Tereškoveț, orașul Daugavpils, Letonia

Misteriosul tovarăș de drum

O tânără mergea într-o seară să-și viziteze mama bolnavă și îi ducea o pâine albă, care în acele vremuri era mai scumpă decât aurul. Între timp se întunecase și îi era frică să meargă singură prin pădure. Tânăra și-a amintit o rugăciune scurtă — singura pe care o știa și pe care o auzise de la bunica ei. Cum a început să o rostească, încetul cu încetul, frica a părăsit-o. Pe neașteptate din pădure îi ieși în cale un bărbat între două vârste, pe care ea l-a recunoscut ca fiind vecinul mamei sale, Pavel Ivanovici. El i-a spus că se duse în pădure pentru a vedea de un stog de fân și că Dumnezeu îi păzește fânul, care se afla la locul său. Tot vorbind ei, au intrat, fără să-și dea seama, în sat. Lângă casa mamei tânăra și-a luat rămas bun de la vecin și i-a mulțumit că i-a ținut tovărășie.

Când și-a văzut fiica, femeia bolnavă s-a bucurat, dar s-a și alarmat: cum a putut ea să meargă atât de

târziu prin pădure? Fiica i-a povestit că, atunci când i s-a făcut frică, a început să rostească troparul Sfântului Nicolae „Îndreptător credinței și chip blândețelor” și, peste puțin timp, i-a ieșit în cale vecinul lor, Pavel Ivanovici, așa că au venit împreună acasă.

Dimineața mama a rugat-o pe fiică să treacă pe la Pavel Ivanovici pentru o trebuință oarecare. Când tânăra a intrat în casa acestuia, i-a spus: „Ce bine și repede am ajuns noi aseară în sat!” Însă vecinul, mirat, a întrebat-o: „Unde am eu fost ieri cu tine? Eu am stat acasă toată seara și am cusut pâslari”.

*Oglezneva A. S.,
orașul Neviansk, regiunea Sverdlovsk*

Rostește „Tatăl nostru”

Această minune s-a întâmplat acum treizeci de ani în satul Nazia, regiunea Leningrad. Sora mea mai mare, Sofia, după nașterea fetei, s-a îmbolnăvit de diabet zaharat. Pe atunci avea doar douăzeci de ani. Și iată că într-o noapte, la fereastră, i-a apărut Sfântul Nicolae. Când Sofia s-a trezit, a văzut un bătrânel, însă nu s-a speriat pentru că imediat l-a recunoscut ca fiind Sfântul Nikolușka*. El s-a apropiat de ea și i-a

* Diminutiv rusesc pentru Nicolae.

spus: „Rostește «Tatăl Nostru»”. Sora mea l-a ascultat și a început, după puțină, să rostescă „Tatăl Nostru”. A mai trăit după aceea încă douăzeci și șapte de ani. În toți acești ani ea a fost vioaie, energică și n-a pregetat să muncească, încât și dușmanii se minunau: „De unde are ea atâta putere?” O ajutau Sfântul Nicolae Făcătorul de minuni și rugăciunea „Tatăl Nostru”.

Irina Savenko, orașul Kiriși

Covrigi rumeni

În anul 1942 familia noastră a fost deportată din Leningrad în regiunea Iaroslav. Acolo am cumpărat o casuță. În acea perioadă mama se îmbolnăvise, însă noi trebuia să supraviețuim cumva. Flămânzeam și eram nevoite să paștem vitele sătenilor pentru a ne hrăni cât de cât.

Într-o iarnă, sora mea mai mică a început s-o roage pe mama să-i dea un covrig. În casă nu se găsea nici un pic de făină, dar fetița insistă. Atunci mama, pierzându-și răbdarea, a întors-o cu fața spre icoana Sfântului Nicolae și i-a spus: „Roagă-l pe Sfântul Nicolae să-ți trimită un covrig”.

După această discuție, timp de două zile a bântuit un viscol cumplit. A nins atât de mult, încât în fa-

În dimineața celei de a doua zile, când a ieșit soarele, mama a auzit o ușoară bătaie în ușă. M-a trimis pe mine să deschid, crezând că venise vecina. Deschizând ușa, am zărit agățat de gard un șirag mare de covrigi rumeni. Am alergat la mama și i-am povestit minunea. Mama nu m-a crezut, ne-a îmbrăcat repede pe mine și pe sora mea, și ne-a trimis în sat să aflăm: poate i-a uitat cineva?

Zăpada era proaspătă, nu se vedea nicăieri nici o urmă. Vecina nu știa nici ea nimic. Am întrebat oamenii din sat, însă nimeni nu știa nimic despre șiragul de covrigi. Negăsindu-l pe stăpânul covrigilor, ne-am întors acasă.

De fapt se întâmplase cu adevărat o minune, deoarece nimeni din locuitorii satului nu putea să ne facă un astfel de cadou: foamea bântuia în toate casele. Venind acasă, mama ne-a așezat în fața icoanei sfântului și ne-a spus: „Multumiți Sfântului Nicolae Făcătorul de minuni“ și ne-a dat la fiecare câte un covrig. Acești covrigi ne-au ajuns pentru mult timp.

Irina Soboleva

Apărătorul ostașilor

Sunt un cazac din una din stanițele* armatei căzăcești din Orenburg. Am participat la acțiunile militare din câteva „puncte fierbinți“. Faptul că până în prezent sunt viu i-l datorez Sfântului Nicolae Făcătorul de minuni. În 1993, înainte de a pleca în Abhazia ște publică autonomă în cadrul Georgiei, am fost binecuvântat la mănăstirea Moskovsko-Donskoe, primind cu această ocazie o iconiță cu chipul sfântului.

Iconița se afla întotdeauna în buzunarul stâng de la piept și de aceea această parte a corpului a rămas neatinată, iar partea dreaptă a fost rănită de nouă schije, un glonte și a suferit o contuzie de la explozie, astfel încât nici până acum nu aud cu urechea dreaptă. În Cecenia s-a întâmplat exact la fel: iconița se afla în buzunarul stâng, și această parte a corpului, n-a suferit nimic, însă partea dreaptă a fost rănită grav, în așa fel încât în prezent sunt invalid.

Cazacul Alexie

* Sat căzăcesc (nota trad.).

Ajutătorul preoților

Aș vrea să povestesc câteva întâmplări despre ajutorul minunat al Sfântului Nicolae al Mirei Lichiei. Acestea mi-au fost istorisite de către un preot, de la care am primit un medalion cu chipul Sfântului Nicolae. Din păcate, nu i-am aflat numele. Știu doar că este din Petergof. El mi-a povestit: Sfântul Nicolae, mare și grabnic ajutător al tuturor creștinilor, este pe bună dreptate numit Făcător de minuni. Cunoscut multe cazuri ale ajutorului său; m-a ajutat și pe mine, păcătosul.

Odată, în timpul celui de-al doilea război mondial, m-am pomenit într-un loc pustiu împreună cu încă doi bărbați necunoscuți. La un moment dat, ei s-au retras într-o parte și au început să se sfătuiască. M-a cuprins neliniștea; din comportarea lor am simțit primejdie. În acea clipă m-am rugat Sfântului Nicolae Făcătorul de minuni: „Părinte Nicolae, ajută-mă! Viața mea este amenințată de o primejdie: aceștia doi au pus ceva la cale împotriva mea“. Și deodată, la o depărtare de douăzeci-treizeci de metri, a apărut un bătrânel, îmbrăcat în alb. Ei l-au zărit și cu cuvintele: „Să mergem, nu avem ce căuta aici“, au plecat.

Iată încă o întâmplare de acum câțiva ani. Veneam cu trenul electric din Petergof pentru un botez. Trebuia să cobor la stația „Aeroport“. Și iată, în momentul când trenul se apropia de peron, eu am întins mâna

după geanta în care se aflau toate cele trebuincioase pentru Taină. Însă aceasta dispăruse. Se pare că o uitasem pe banca din stația Petergof. Ce vrei, memorie bătrânească!... Am fost nevoit să mă reîntorc. M-am adresat cu o rugăciune Sfântului Nicolae, ca să păstreze geanta neatinsă și în același loc. Când am coborât la stația „Noul Petergof“, geanta mea se afla neatinsă pe aceeași bancă.

Valentina

Cel ce a alungat moartea

Această întâmplare s-a petrecut în luna februarie a anului 1994. Mă aflam în vizită la fiica mea, în orașelul Șeksna, regiunea Vologda. S-a întâmplat însă ceva neprevăzut: să fiu internată în spital cu o hemoragie puternică. Starea mea era critică, pierdusem mult sânge...

Și iată că, în stare de inconștiență, văd, după o fâșie neagră de pământ arat, o femeie îmbrăcată ca o mireasă, în alb. Uitându-mă mai atent, observ că mâinile miresei sunt negre. M-am îngrozit: am înțeles că era moartea. Tot atunci a apărut un bătrân înalt și luminos care m-a acoperit, aplecându-se deasupra patu-

lui. I-am reținut chipul. După vedenie starea sănătății mele s-a îmbunătățit.

Ulterior am început să merg la biserică și să privesc cu atenție chipurile sfinților. L-am găsit pe cel pe care îl căutam: era Sfântul Nicolae Făcătorul de minuni. În prezent merg regulat la biserica Sfântului Nicolae din orașul Vologda.

Nina Kogulina, orașul Vologda

Salvarea unui musulman

La mijlocul anilor '80 un creștin rus a avut prilejul să se afle într-o biserică ortodoxă din orașul Tașkent. Acolo a văzut un musulman care cu mare evlavie și neîncetat se închina și aprindea lumânări în fața icoanei Sfântului Nicolae Făcătorul de minuni. Tot acolo, lângă icoană, între ei s-a înjghebat o discuție și musulmanul i-a împărtășit minunea pe care a săvârșit-o cu el Sfântul Nicolae.

Într-o noapte de iarnă mergea prin stepă spre un sat îndepărtat, când deodată, chiar lângă el, a auzit un urlat de lup. În câteva minute s-a văzut înconjurat de o haită de lupi. În disperare, musulmanul a strigat: „Dumnezeule rusesc și Nicola, ajutați-mă!“ Și deo-

dată a început să sufle un vânt puternic și s-a pornit o vijelie. Ea a năvălit asupra lupilor și, ridicându-i în vârtej, i-a dus în stepă.

Când vântul s-a potolit, musulmanul a văzut lângă el un bătrânel cărunt, care i-a zis: „Caută-mă în biserica rusească“ și a dispărut. Venind în biserica ortodoxă, acest om, cu mirare și bucurie, a recunoscut în chipul Sfântului Nicolae pe „bunicuțul“ care l-a salvat noaptea în stepă.

Monahia Pelaghia

Minuni pe pământul Estoniei

Multe locașuri dumnezeiești sunt pe pământul Rusiei și nu puține dintre ele sunt închinat plăcutului lui Dumnezeu, Sfântului Nicolae. Astfel de locașuri există și pe pământul estonian. Iată un mic paraclis, făcut din cărămidă în locul altuia mai vechi cu o sută de ani. El stă în drumul care duce spre lacul Ciudskoe, la poalele muntelui Bogorodițkaia, pe care se înalță măreață, cu turele și crucile de aur, mănăstirea de maici Piuhtițk. Pierdut printre tufișuri, paraclisul ne descoperă albul pereților săi la o cotitură de drum și se ascunde din nou de ochii lumii, ca o *fata morgana*.

Odinioară aici era casa în care locuia, împreună cu familia sa, estonianul Soareș, iar alături era satul numit Sompă. Într-o zi satul a ars, și cu el a ars și casa lui Soareș. Și, după cum spun legenda și letopișețul mănăstirii Piuhtițk, acest țăran a început să-și construiască o nouă casă. Chiar în acea perioadă i-a apărut în vis lui Soareș Sfântul lui Dumnezeu Nicolae care i-a poruncit să coboare în fântână și să scoată de acolo chipul său sfânt, spunându-i: „Tu îți faci casă, ai un acoperiș deasupra ta, iar eu iată de cât timp mă aflu în fântâna ta murdară!”

Speriat de vedenie, Soareș îndeplini numaidecât porunca sfântului, scoțând din fântână icoana. Însă cum ajunsese ea acolo, a rămas o taină. Se pare că așa a trebuit să se întâmple, pentru proslăvirea Sfântului Nicolae pe acest pământ. După acest eveniment minunat, Soareș împreună cu toată familia au îmbrățișat credința ortodoxă, iar pe locul acesta, mai târziu, a fost ridicat un paraclis din lemn. Icoana a fost împodobită cu o ferecătură de argint și în prezent se află în mănăstire, în altarul lateral, închinat Sfântului Nicolae din Catedrala Adormirii Maicii Domnului.

În fiecare an, de sărbătoarea Sfântului Nicolae, la paraclis și în fața lui se adună maicile și pelerinii și se săvârșește slujba sfințirii apei, iar apoi se citește acatistul ierarhului. Nu doar paraclisul, ci și biserica mare de lemn a Sfântului Nicolae, care se află în mij-

locul cimitirului mănăstiresc, cu vârful ascuțit al clopotniței arată călătorilor obosiți cărarea ce duce la izvorul dătător de viață. Până în ziua de azi dăinuie în inimile oamenilor dragostea pentru plăcutul lui Dumnezeu, care face minuni, dând ajutor oamenilor. El nu face diferențe între popoare, ci îi iubește și are milă de toți.

Astfel, nu demult s-a îmbolnăvit estoniana Vivi, care locuiește nu departe de mănăstire. Toți, deopotrivă ruși și estonieni, o cunoșteau pe această femeie muncitoare și se străduiau s-o ajute fiecare cu ce putea. Vivi credea că, după moartea neașteptată a soțului, i-au cedat nervii și de aceea o durea inima. Își făcea griji pentru copii: trebuia să-i crească, să-i educe și să-i trimită în lume. Vivi lua medicamente pentru inimă, însă starea generală a sănătății ei era din ce în ce mai proastă.

Într-o noapte, fiind aproape adormită, i-a apărut Sfântul Nicolae, sub înfățișarea unui bătrân venerabil, care i-a spus: „Roaba Domnului, tu ai cancer la sân”. Dimineața, îngrijorată și răvășită, a plecat la policlinica orașenească, pentru o consultație la medicul oncolog. Medicul a confirmat diagnosticul Sfântului Nicolae și i-a propus să o opereze urgent, fapt care ar putea-o salva, întrucât boala era în fază incipientă.

Vivi a fost operată și s-a vindecat. A ieșit din spital sănătoasă, vioaie și cu credință în minunile sfântului.